

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2017 r.
skargi Przedsiębiorstwa [...] T. Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa (...)
wydanego w sprawie z powództwa Biura [...] "D." Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w S.
przeciwko Przedsiębiorstwu [...] T. Spółce
z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez pozwanego Przedsiębiorstwo [...] T. sp. z o.o. w S. skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego apelację pozwanej spółki od wyroku Sądu Okręgowego zasądzającego od pozwanej spółki na rzecz Biura [...] „D.” sp. z o.o. w S. kwotę 45 588 zł z odsetkami od kwot częściowych i kosztami procesu należy podnieść, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, uwzględniającym poglądy doktryny i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, przyjmuje się jednolicie, że orzeczeniem niezgodnym z prawem - w rozumieniu art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 3 czerwca 2009 r., sygn. IV CNP 18/09, niepubl.; z dnia 5 września 2008 r., sygn. I CNP 27/08, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10, niepubl.). Niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć więc charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. Tę wykładnię wskazanej normy zawartej w przytoczonym przepisie podzielił Trybunał Konstytucyjny orzekając w wyroku z dnia 27 września 2012 roku, (Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz.U.2012, poz. 1104), że art. 424¹ § 1 k.p.c. rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, kiedy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W świetle przedstawionego stanowiska bezprawność judykacyjną, o której mowa w przywołanym 424¹ § 1 k.p.c., należy więc definiować w sposób autonomiczny, węższy od tradycyjnie rozumianej bezprawności w dziedzinie odpowiedzialności cywilnej, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 maja 2006 r., sygn. I CNP 14/06, niepubl.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. II CNP 124/06, niepubl.; z dnia 14 kwietnia 2008 r., sygn. II BP 62/07, niepubl.; z dnia 25 marca 2009 r., sygn. V CNP 93/08, niepubl.,

z dnia 3 czerwca 2009 r., sygn. IV CNP 116/08, niepubl.; z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10, niepubl.).

Wniesione skargi podlegają wstępnej selekcji, albowiem Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.). Oceny bezzasadności skargi należy dokonywać w powiązaniu z przedstawioną wyżej i utrwaloną w orzecznictwie wykładnią pojęcia „niezgodności prawomocnego wyroku z prawem”. Bezzasadność skargi jest oczywista, jeśli już z jej treści bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań wynika, że nie może być uwzględniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2009 roku, I BP 20/08, nie publ., z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, nie publ., z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, nie publ. oraz z dnia 22 czerwca 2007 r., V CNP 81/07, nie publ.).

Pozwany zarzucił niezgodność wyroku Sądu Apelacyjnego z art. 119 § 1 w zw. z art. 120 w zw. z art. 123 § 1 pkt 2 w zw. z art. 124 § 1 k.c., art. 58 § 1 k.c., art. 65 § 2 k.c., z art. 117 § 2 w zw. z art. 118 w zw. z art. 120 oraz niezgodność z art. 378 § 1 w zw. z art. 382 w z. z art. 328 § 2 k.p.c. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że powód dochodził od pozwanego zwrotu pożyczonej kwoty 100 000 zł, przy czym pozwany nie przeczył, że otrzymał tę kwotę i jej nie zwrócił. W postępowaniu ze skargi o niezgodność z prawem prawomocnego wyroku, Sąd Najwyższy jest związany oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji oraz poczynionymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, a formułowanie zarzutów dotyczących oceny dowodów i ustaleń faktycznych nie jest dopuszczalne (art. 424⁴ k.p.c.). Tymczasem skarga zarzucając niezgodność wyroku z przytoczonymi wyżej przepisami prawa procesowego i materialnego, kwestionuje w istocie ocenę dowodów oraz ustalenia faktyczne, na podstawie których Sąd Apelacyjny uznał, że roszczenie powoda o zwrot pożyczonej kwoty (potrąconej o niesporną wzajemną wierzytelność pozwanego względem powoda) nie jest przedawnione, a kwota odsetek umownych od kapitału została wyliczona prawidłowo, zgodnie z pisemną umową pożyczki i kolejnymi do niej aneksami. Zważywszy na naczelną zasadę prawa zobowiązań, nakładającą na dłużnika obowiązek wykonania ciążącego na nim względem wierzyciela świadczenia, zwłaszcza, jeśli kontrahent spełnił uprzednio swoje, brak

jest podstaw do przyjęcia, że wyrok jest niezgodny z prawem, a przez jego wydanie została pozwanemu wyrządzona szkoda (polegająca, według skarżącego, na obowiązku zwrotu kwoty pożyczki z odsetkami umownymi).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 424⁹ k.p.c.). Strona przeciwna nie wniosła w ustawowym terminie odpowiedzi na skargę, stąd nie obciążono powoda kosztami postępowania na rzecz powoda.

jw